

Enrique Asensi

Miralls de pedra

Enrique Asensi
Miralls de pedra

Museu de Montserrat,
del 20 d'abril
al 7 d'octubre de 2018

Enrique Asensi al Museu de Montserrat

Asensi és un artista valencià establert a Catalunya des de fa anys. Té una casa-estudi a Les Gunyoles d'Avinyonet del Penedès que és una meravella, amb un parc d'escultures seves que respiren força tel·lúrica i mediterraneïtat. Quan el vam visitar, l'any 2017, vam tenir la sensació de ser a Menorca veient talaiots. Asensi és molt poc conegut al nostre país malgrat la seva participació a exposicions col·lectives i les tres mostres individuals que ha fet, la darrera, comissariada per Àlex Mitrani l'any 2014, a Can Mario de la Fundació Vila Casas. Aquesta exposició i la crítica que va suscitar, junt amb el tracte amable i cordial d'Enrique i de la seva esposa Monika, han estat el detonant perquè consideréssim escaient fer una exposició seva al Museu de Montserrat.

A Catalunya Enrique Asensi és relativament poc conegut, però a Alemanya i, concretament, a Colònia, és una figura habitual i d'alta consideració entre els crítics i els col·leccionistes. Des de l'any 1977 que va aterrar a Köln no ha parat d'intervenir en el desenvolupament cultural de la ciutat. No obstant, això que hem dit que és poc conegut al nostre país no és del tot exacte. Enrique i Monika ens van visitar al Museu de Montserrat en ocasió de l'exposició de Jaume Ribas, ja que tenen una obra d'aquest pintor a la seva col·lecció particular. Asensi no és un autor marginat de la nostra cultura artística.

Els menhirs o megàlits d'Asensi, trets del seu lloc natural que és el ple aire, assoleixen una altra significació col·locats en un ambient museístic, cavernós i amb llum dirigida. Esdevenen rituals, com un manitú, una plasmació de la força inherent de la terra, la pedra i el ferro que evoca un esperit transcendent, davant el qual la persona humana se sent petita, però al mateix temps capacitada per a plantejar-se els grans interrogants de la vida i de la mort. Els menhirs no ens aixafen sinó que són al davant com a fites d'un camí que ens porta més enllà de nosaltres mateixos i del cosmos al qual pertanyem.

Per acabar voldria remarcar les obres de petit format d'Asensi. Aquí no és la monumentalitat allò que impressiona, sinó la naturalesa dels materials, pedra, alabastre i ferro, que interactuen en bona germanor. Les textures parlen per elles mateixes i ens fan veure la dignitat inherent de la matèria, que tractada amb intel·ligència i sensibilitat és capaç de dir poèticament allò que l'espectador no sabia expressar. Fer parlar la pedra i el ferro per a reflectir idees i conceptes com si fos un mirall és el rovell d'aquesta exposició d'Enrique Asensi.

Josep de C. Laplana. Director del Museu de Montserrat

Enrique Asensi en el Museo de Montserrat

Asensi es un artista valenciano establecido en Cataluña desde hace años. Tiene una casa-estudio en Les Gunyoles de Avinyonet del Penedès (Barcelona) que es una maravilla, con un parque de esculturas suyas que respiran fuerza telúrica y mediterraneidad. Cuando le visitamos, en 2017, tuvimos la sensación de estar en Menorca viendo talayotes. Asensi es muy poco conocido en nuestro país pese a su participación en exposiciones colectivas y las tres muestras individuales que ha hecho, la última, comisariada por Àlex Mitrani en 2014, en Can Mario de la Fundación Vila Casas. Esta exposición y la crítica que suscitó, junto al trato amable y cordial de Enrique y de su esposa Monika, han sido el detonante para que considerásemos oportuno realizar una exposición suya en el Museo de Montserrat.

En Cataluña Enrique Asensi es relativamente poco conocido, pero en Alemania y, concretamente, en Colonia, es una figura habitual y de alta consideración entre los críticos y los coleccionistas. Desde el año 1977 que aterrizó en Köln no ha dejado de intervenir en el desarrollo cultural de la ciudad. Pero esto que hemos dicho de que es poco conocido en nuestro país no es del todo exacto. Enrique y Monika nos visitaron en el Museo de Montserrat con ocasión de la exposición de Jaume Ribas, ya que tienen una obra de este pintor en su colección particular. Asensi no es un autor marginado de nuestra cultura artística.

Los menhires o megalitos de Asensi, apartados de su lugar habitual que es el aire libre, adquieren otro significado colocados en un ambiente museístico, cavernoso y con luz dirigida. Se convierten en rituales, como un manitú, una plasmación de la fuerza inherente de la tierra, la piedra y el hierro que evoca un espíritu transcendente, ante el cual el ser humano se siente pequeño, pero al mismo tiempo capacitado para plantearse los grandes interrogantes de la vida y de la muerte. Los menhires no nos aplastan sino que se encuentran ante nosotros como hitos de un camino que nos lleva más allá de nosotros mismos y del cosmos al que pertenecemos.

Para acabar quisiera remarcar las obras de pequeño formato de Asensi. Aquí no es la monumentalidad lo que impresiona, sino la naturaleza de los materiales, piedra, alabastro y hierro, que interactúan en buena fraternidad. Las texturas hablan por sí mismas y nos hacen ver la dignidad inherente de la materia que, tratada con inteligencia y sensibilidad, es capaz de decir poéticamente aquello que el espectador no sabría expresar. Hacer que la piedra y el hierro hablen para reflejar ideas y conceptos como si fuesen un espejo es el núcleo de esta exposición de Enrique Asensi.

Josep de C. Laplana. Director del Museo de Montserrat

Enrique Asensi im Museum Montserrat

Asensi ist ein valencianischer Künstler, der seit Jahren einen Teil des Jahres in Katalonien lebt. Sein Atelier und Haus in Avinyonet del Penedès (Barcelona) sind sehr beeindruckend, mit seinen Skulpturen und einem Skulpturenpark, der die tellurische Kraft und Mediterranität atmet. Als wir ihn 2017 besuchten, hatten wir das Gefühl, auf Menorca zu sein und Talayots zu erleben. Asensi ist in unserem Land wenig bekannt, trotz seiner Teilnahme an verschiedenen Ausstellungen und den drei Einzelausstellungen, die letzte im Jahr 2014 in Can Mario der Stiftung Vila Casas wurde von Alex Mitrani kuratiert. Diese Ausstellung und die damit verbundene Aufmerksamkeit, sowie die freundliche und herzliche Haltung von Enrique und seiner Frau Monika, haben uns veranlasst, eine Ausstellung im Montserrat Museum zu veranstalten.

In Katalonien ist Enrique Asensi relativ wenig bekannt, aber in Deutschland und speziell in Köln ist er bei Kritikern und Sammlern eine bekannte und hoch angesehene Persönlichkeit. Seit 1977, als er in Köln ankam, engagiert er sich für die kulturelle Entwicklung der Stadt. Aber was wir über die Tatsache gesagt haben, dass es in unserem Land wenig bekannt ist, ist nicht ganz richtig. Enrique und Monika besuchten uns im Montserrat Museum anlässlich der Ausstellung von Jaume Ribas, da sie ein Werk dieses Malers in ihrer Privatsammlung haben. Asensi ist kein marginalisierter Autor unserer künstlerischen Kultur.

Die Menhire oder Megalithen von Asensi, weit weg von ihrem gewohnten Ort, unter dem freien Himmel, erhalten eine andere Bedeutung in einer musealen Umgebung, höhlenartig und mit zielgerichtetem Licht. Sie werden zu Ritualen, wie ein Manitou, einer Gestalt der innewohnenden Kraft der Erde, Stein und Eisen, die einen transzendenten Geist hervorrufen, vor dem sich der Mensch klein fühlt, aber gleichzeitig in der Lage ist, sich den großen Fragen von Leben und Tod zu stellen. Die Menhire erdrücken uns nicht, sondern stehen vor uns als Wegweiser auf einem Weg, der uns über uns selbst und den Kosmos, zu dem wir gehören, hinausführt.

Abschließend möchte ich Asensi's kleinformatige Arbeiten hervorheben. Hier beeindruckt nicht die Monumentalität, sondern die Natur der Materialien Stein, Alabaster und Eisen, die in guter Einheit zusammenwirken. Die Texturen sprechen für sich selbst und lassen uns die inhärente Würde der Materie erkennen, die, wenn sie mit Intelligenz und Sensibilität behandelt wird, in der Lage ist, poetisch zu sagen, was der Betrachter nicht ausdrücken kann. Stein und Eisen sprechen zu lassen, um Ideen und Konzepte zu reflektieren, als wären sie ein Spiegel, ist der Kern dieser Ausstellung von Enrique Asensi.

Josep de C. Laplana. Direktor des Museums Montserrat

Enrique Asensi at the Montserrat Museum

Asensi is a Valencian artist established in Catalonia for years. He has a studio-house in Avinyonet del Penedès (Barcelona) which is marvellous, with a sculpture park that breathes telluric and Mediterranean strength. When we visited him in 2017, we had the feeling of being in Menorca watching "talaiots". Asensi is very little known in our country despite his participation in group exhibitions and the three individual exhibitions he has done, the last one, curated by Àlex Mitrani in 2013, at Can Mario of the Vila Casas Foundation. This exhibition and the criticism it aroused, together with the kind and cordial treatment of Enrique and his wife Monika, have been the reason why we considered it appropriate to hold an exhibition at the Montserrat Museum.

In Catalonia, Enrique Asensi is relatively little known, but in Germany and, specifically, in Cologne, he is a habitual and highly regarded figure among critics and collectors. Since 1977, when he landed in Köln, he has been involved in the cultural development of the city. But what we have said about the fact that he is little known in our country is not entirely accurate. Enrique and Monika visited us at the Montserrat Museum on the occasion of Jaume Ribas' exhibition, as they have a work by this painter in their private collection. Asensi is not a marginalised author of our artistic culture.

The menhirs or megaliths of Asensi, far from their usual place which is the open air, acquire another meaning placed in a museum environment, cavernous and with directed light. They become rituals, like a manitou, a shaping of the inherent strength of the earth, stone and iron that evokes a transcendent spirit, before which the human being feels small, but at the same time able to ask the great questions of life and death. The menhirs do not crush us but stand before us as milestones on a path that takes us beyond ourselves and the cosmos to which we belong.

Finally, I would like to highlight Asensi's small format works. Here it is not the monumentality that impresses, but the nature of the materials, stone, alabaster and iron, that interact in good fraternity. The textures speak for themselves and make us see the inherent dignity of matter which, when treated with intelligence and sensitivity, is capable of poetically saying what the spectator would not know how to express. Making stone and iron talk to reflect ideas and concepts as if they were a mirror is the core of this exhibition by Enrique Asensi.

Josep de C. Laplana. Director of the Montserrat Museum

Enrique Asensi

Miralls de pedra

20.04.2018 - 07.10.2018
Museu de Montserrat

Miralls de pedra

"Tot art veritable aborda quelcom que és eloqüent, però que no acabem d'entendre. Eloqüent perquè es refereix a alguna cosa fonamental. Com ho sabem? No ho sabem. Senzillament ho reconeixem." Reescriu aquesta cita de John Berger, espigolada del seu llibre *Sobre el dibuix*, després de visitar per primera vegada Can Maginet, on es desplega l'impressionant Parc d'Escultures d'Enrique Asensi. Entre les vinyes i envoltant la casa-taller de l'artista broten monumentals volums de pedra i ferro. Són peces contundents, erigides a manera de tòtems, que recorden construccions colossals, com menhirs o zigurats. En alguns casos, les enclotxes a la pedra o al ferro, petites obertures talment que espitlleres, transformen les escultures en portes i finestres que enquadren o destaquen determinades porcions del paisatge, alineant-se amb l'horitzó, amb un camí, o deixant passar un raig de llum. Les més hermètiques poden arribar a mimetitzar-se amb l'entorn, o actuen gairebé com a mirall reverberador, forçant ombres i jocs d'ocultació.

Asensi acostuma a treballar amb ferro *corten*, un material de tonalitats marronoses. Però a la pedrera escull la peça atenent a les diferents pigmentacions. El resultat és una escultura cada cop més depurada, en la qual l'artista prescindeix de tot el que és superflu i se centra en formes senzilles i nítides, per arribar al que és essencial. Se submergeix en els materials, els coneix i els sap tractar, tallar, cremar i polir, buscant l'equilibri i l'harmonia entre els minerals i els metalls. És un procés lent i costós. Algunes lloses poden convertir-se –amb major o menor intervenció del cisell– en allò que ell mateix anomena "escultures murals". Sovint combinades amb acer, i recolzades sobre la paret, esdevenen suggeridores escultures pictòriques; obres que descansen fermament sobre el terra, com si sempre hi haguessin estat. Al públic li arriben fàcilment associacions de portes o portals que el conviden a endinsar-se en territoris desconeguts.

Amb cera calenta sobre fusta, l'escultor pinta quadres que –treballats amb foc, cisell, destal i ganivets– s'acosten a l'escultura. Obres que conserven la seva autonomia però que, de vegades, resulten ser apunts en vermell (o blanc) sobre negre per a possibles monuments. Condicionat per l'espontaneïtat de la matèria, cerca de manera ràpida esbossar, entre línies, figures concretes. Les escultures petites, realitzades preferiblement amb alabastre i ferro i presentades en grup sobre taules a mida, també operen com a primers esquemes o croquis. Altres vegades es tracta només de quatre gargots en un bocí de paper. En aquests fulls, l'artista imagina siluetes que fugen de geometries preestablertes, i indica mesures i pesos, pensant en la imatge a fer, aquella que vol que l'espectador retengui, on s'hi miri com si fossin espills de pedra, i a partir de la qual es desbordin plantejaments existencialistes, més enllà de l'ara i l'aquí.

La proposta d'Asensi ultrapassa l'espai, el de la mateixa sala d'exposicions on ara som: suggereix un estat emocional que transcendeix el present i es projecta, enigmàtica, cap al futur. I és que una part important de la seva escultura roman a l'atzar de les inclemències meteorològiques: s'oxida i s'erosiona, entregant-se completament a l'inexorable pas de les estacions. No en va, el creador, que farceix el seu vocabulari amb mots germànics, es refereix a la idea de *zeitlos* ('sense temps') per abraçar la intemporalitat.

Aquesta exposició, amb algunes peces inèdites, vol ser una aproximació a l'abstracció geomètrica d'Asensi. Es mostra una tria de la seva producció portes endins, aixoplugada per les imponents bigues i jàsseres de Josep Puig i Cadafalch que sostenen la sala. Tal com defensa Berger, "l'art no serveix per explicar allò que és misteriós. El que fa l'art és facilitar que ens n'adonem. L'art descobreix allò que és misteriós. I quan es percep i es descobreix, es fa encara més misteriós". És Asensi en estat pur.

Aina Mercader. Comissària de l'exposició

Espejos de piedra

“Todo arte verdadero aborda algo que es elocuente, pero que no acabamos de entender. Elocuente porque toca algo fundamental. ¿Cómo lo sabemos? No lo sabemos. Sencillamente lo reconocemos”. Reescribo esta cita de John Berger, recogida en su libro *Sobre el dibujo*, después de visitar por primera vez Can Maginet, donde se despliega el impresionante Parque de Esculturas de Enrique Asensi. Entre las vides y rodeando la casa-taller del artista, brotan monumentales volúmenes de piedra y hierro. Son piezas contundentes, erigidas a modo de tótems, que recuerdan construcciones colosales, como menhires o zigurats. En algunos casos, las grietas en la piedra o el hierro, pequeñas aperturas como aspilleras, transforman las esculturas en puertas y ventanas que encuadran o destacan determinadas porciones del paisaje, alineándose con el horizonte, con un camino, o dejando pasar un rayo de luz. Las más herméticas pueden llegar a mimetizarse con el entorno, o actúan casi como espejo reverberante, forzando sombras y juegos de ocultación.

Asensi suele trabajar con hierro corten, un material de tonalidades amarronadas. Pero en la cantera escoge la pieza atendiendo a las diferentes pigmentaciones. El resultado es una escultura cada vez más depurada, en la que el artista prescinde de todo lo que es superfluo y se centra en formas sencillas y nítidas, para llegar a lo esencial. Se sumerge en los materiales, los conoce y los sabe tratar, cortar, quemar y pulir, buscando el equilibrio y la armonía entre los minerales y los metales. Es un proceso lento y costoso. Algunas losas pueden convertirse –con mayor o menor intervención del cincel– en lo que él mismo denomina “esculturas murales”. A menudo combinadas con acero, y apoyadas sobre la pared, se convierten en sugerentes esculturas pictóricas; obras que descansan firmemente sobre el suelo, como si siempre hubiesen estado ahí. Al público le llegan fácilmente asociaciones de puertas o portales que le invitan a adentrarse en territorios desconocidos.

Con cera caliente sobre madera, el escultor pinta cuadros que –trabajados con fuego, cincel, hacha y cuchillos– se acercan a la escultura. Obras que conservan su autonomía pero que, a veces, resultan ser apuntes en rojo (o blanco) sobre negro para posibles monumentos. Condicionado por la espontaneidad de la materia, busca de forma rápida esbozar, entre líneas, figuras concretas. Las esculturas pequeñas, realizadas preferiblemente con alabastro y hierro y presentadas en grupo sobre mesas a medida, también operan como primeros esquemas o croquis. Otras veces se trata solamente de cuatro garabatos en un pedazo de papel. En estas hojas, el artista imagina siluetas que huyen de geometrías preestablecidas, e indica medidas y pesos, pensando en la imagen a realizar, aquella que desea que el espectador retenga, donde se mire como si fuesen espejos de piedra, y a partir de ella se desborden planteamientos existencialistas, más allá del ahora y el aquí.

La propuesta de Asensi ultrapasa el espacio, el de la propia sala de exposiciones donde ahora nos encontramos: sugiere un estado emocional que trasciende el presente y se proyecta, enigmática, hacia el futuro. Y es

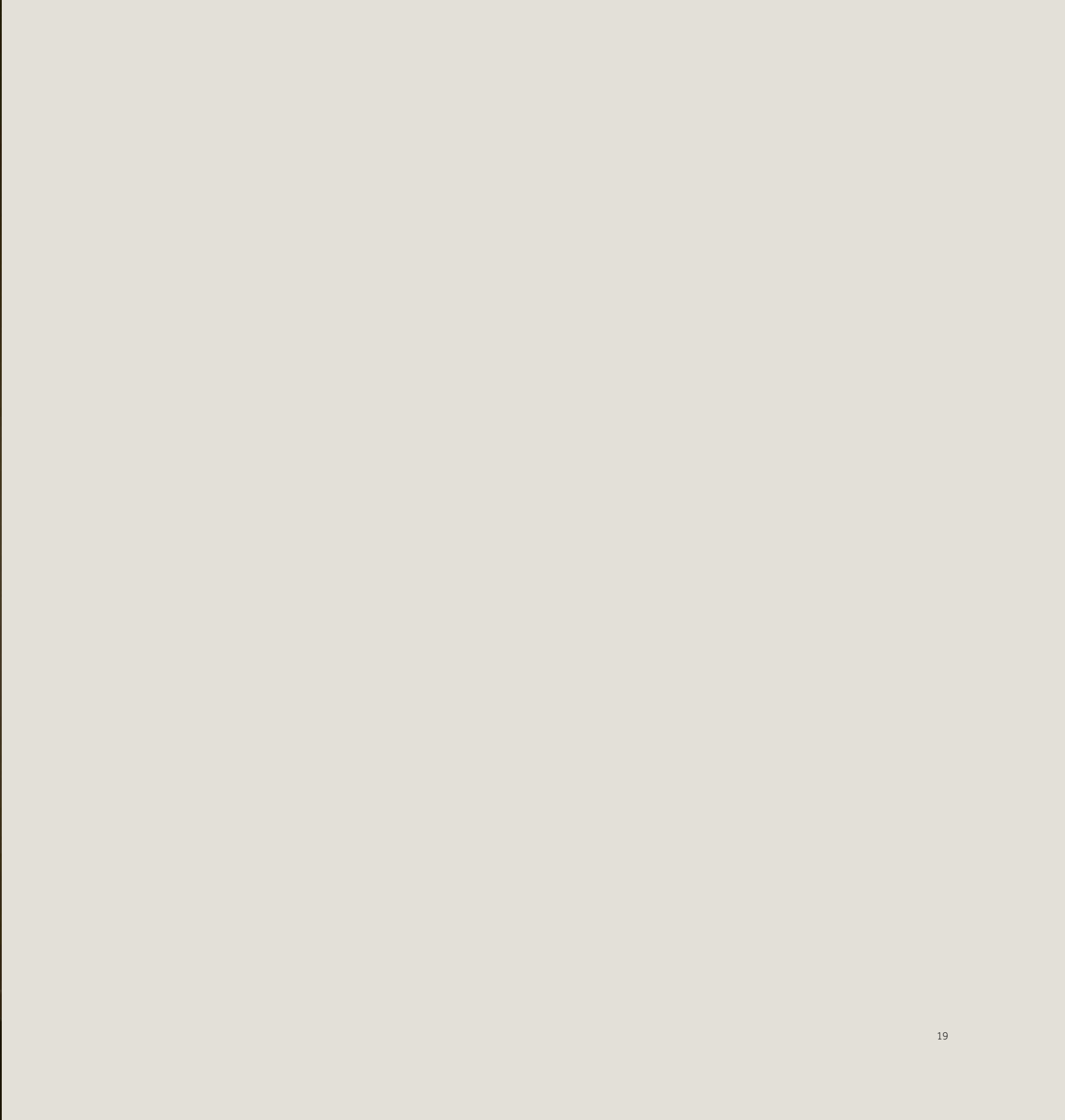
que una parte importante de su escultura permanece al azar de las inclemencias meteorológicas: se oxida y se erosiona, entregándose completamente al inexorable paso de las estaciones. No en vano, el creador, que rellena su vocabulario con palabras germánicas, se refiere a la idea de *zeitlos* ('sin tiempo') para abrazar la intemporalidad.

Esta exposición, con algunas piezas inéditas, quiere ser una aproximación a la abstracción geométrica de Asensi. Se muestra una selección de su producción puertas adentro, resguardada por las imponentes bigas y jácenas de Josep Puig i Cadafalch que sostienen la sala. Tal como defiende Berger, “el arte no sirve para explicar lo misterioso. Lo que hace el arte es facilitar que nos demos cuenta de ello. El arte descubre lo misterioso. Y cuando se percibe y se descubre, se hace todavía más misterioso”. Es Asensi en estado puro.

Aina Mercader. Comisaria de la exposición

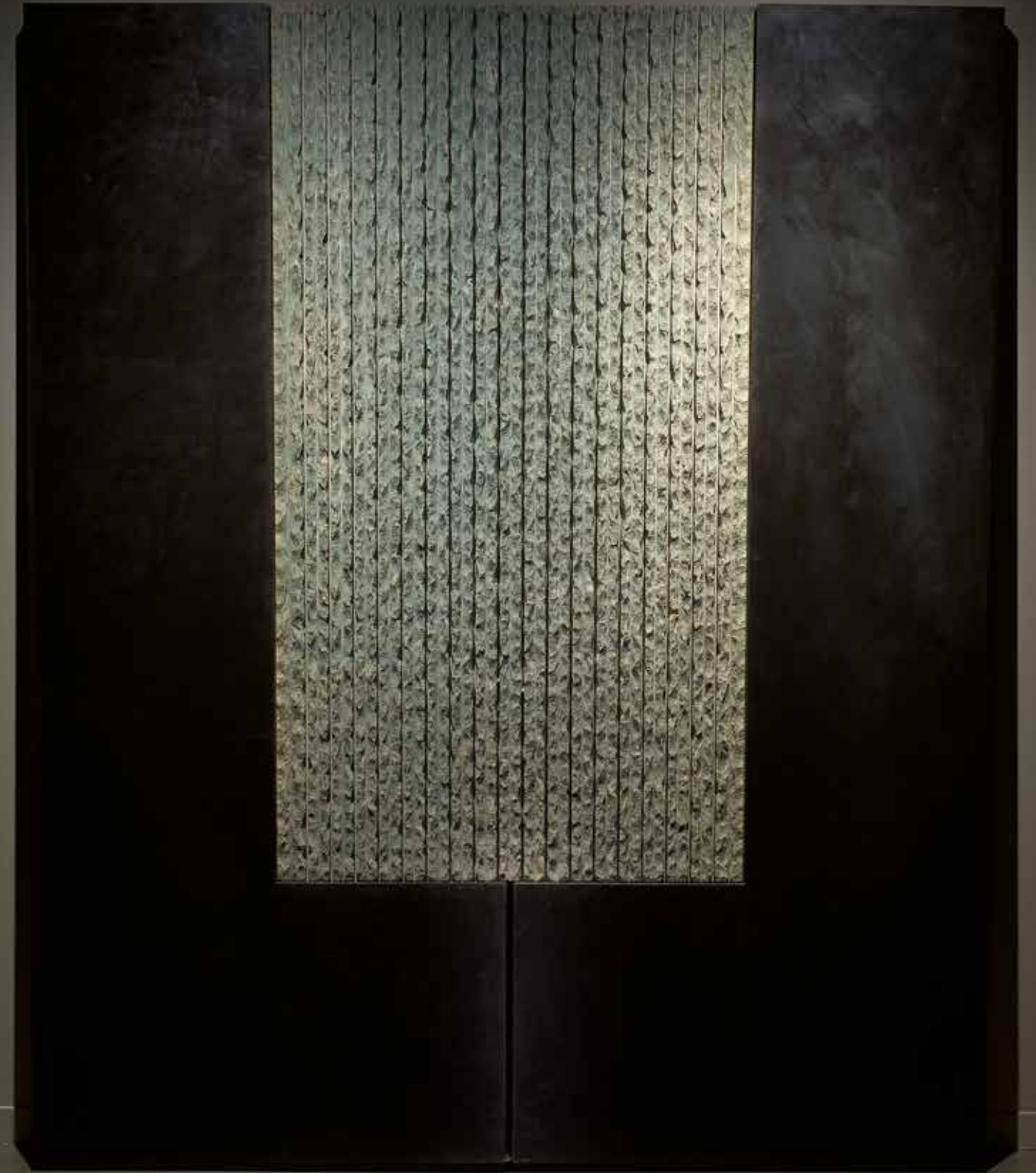

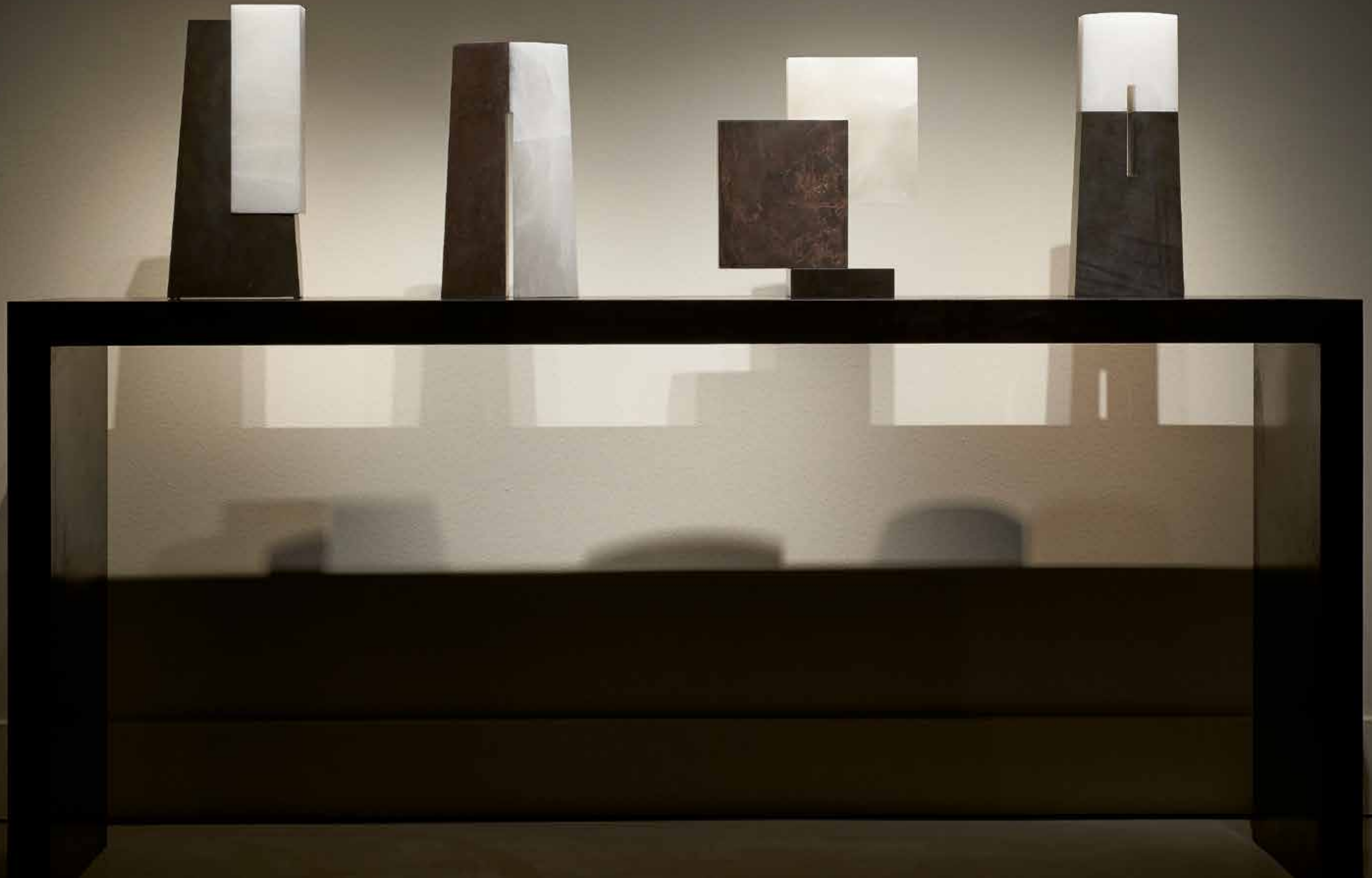

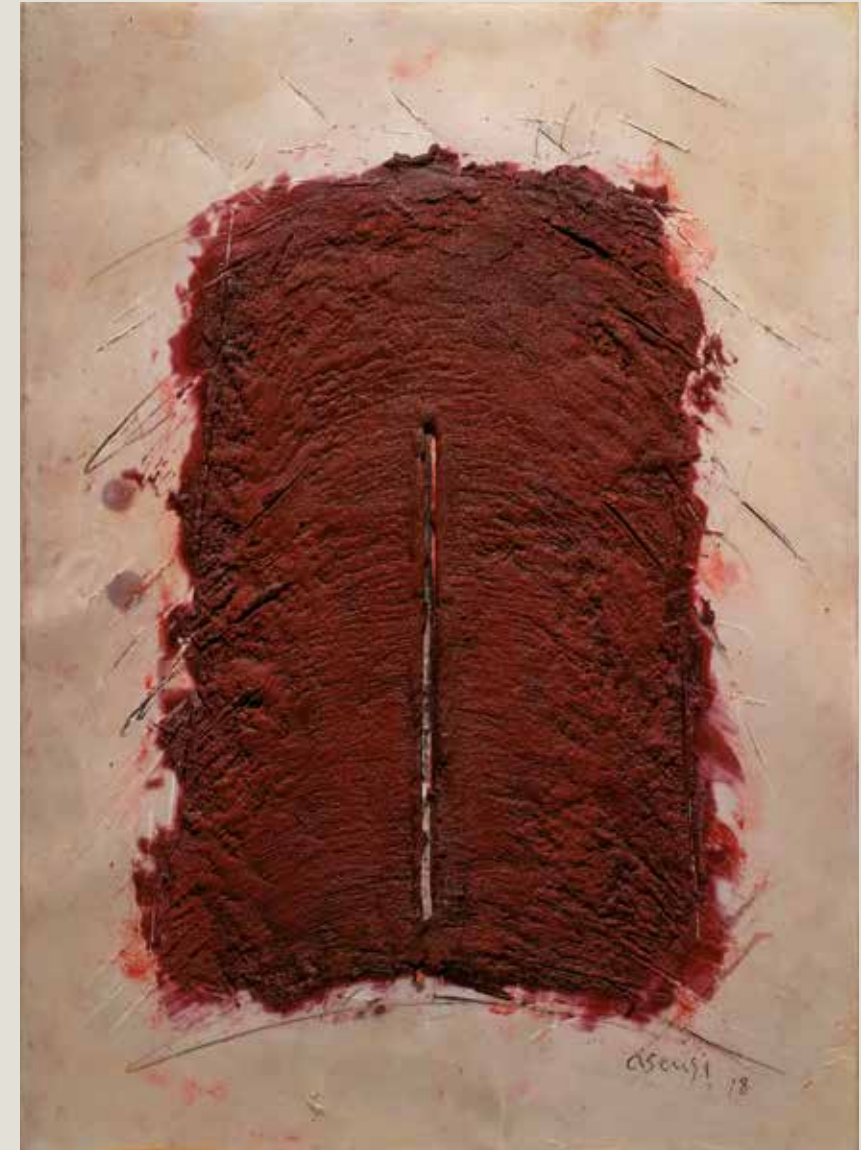

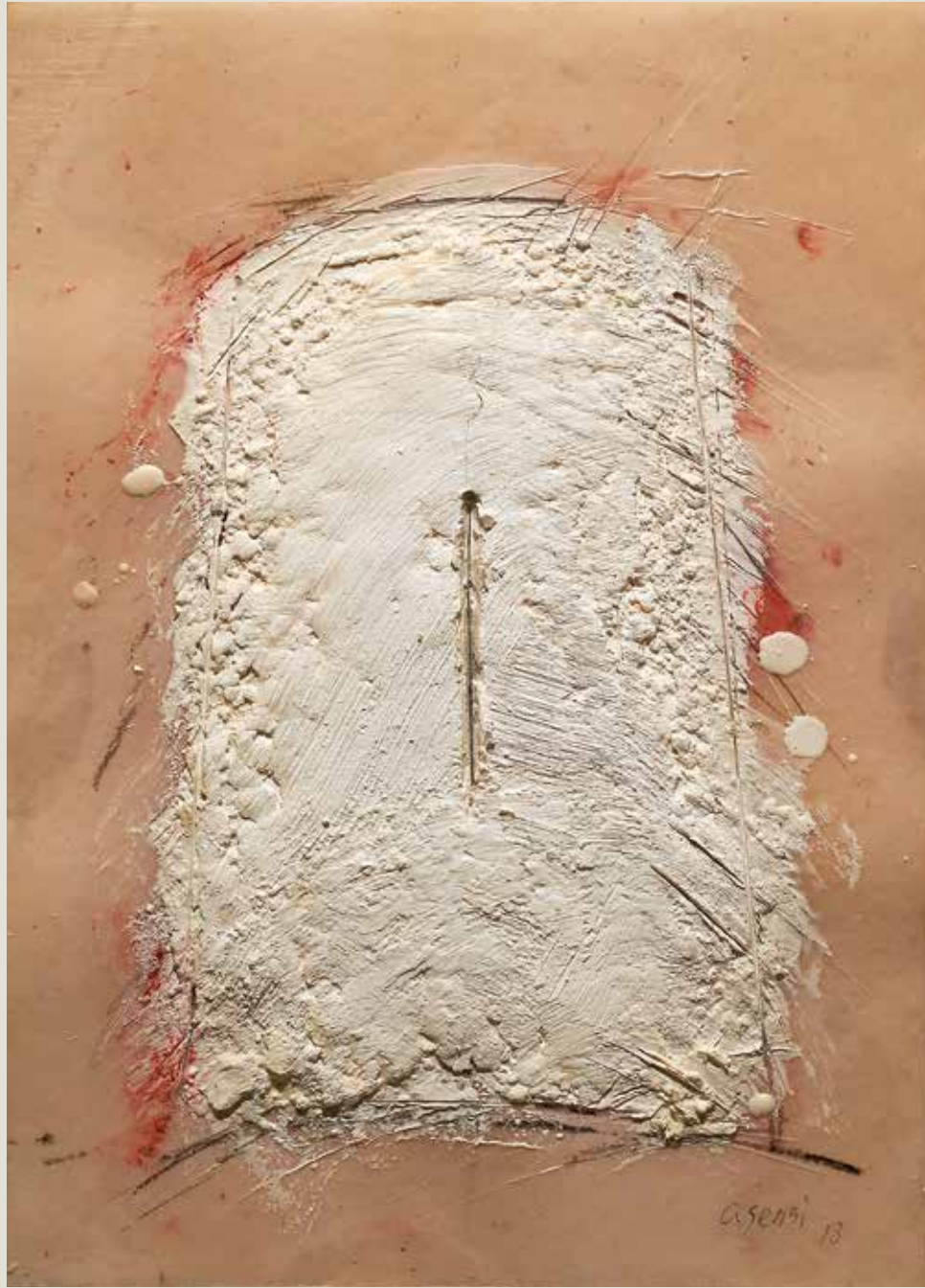

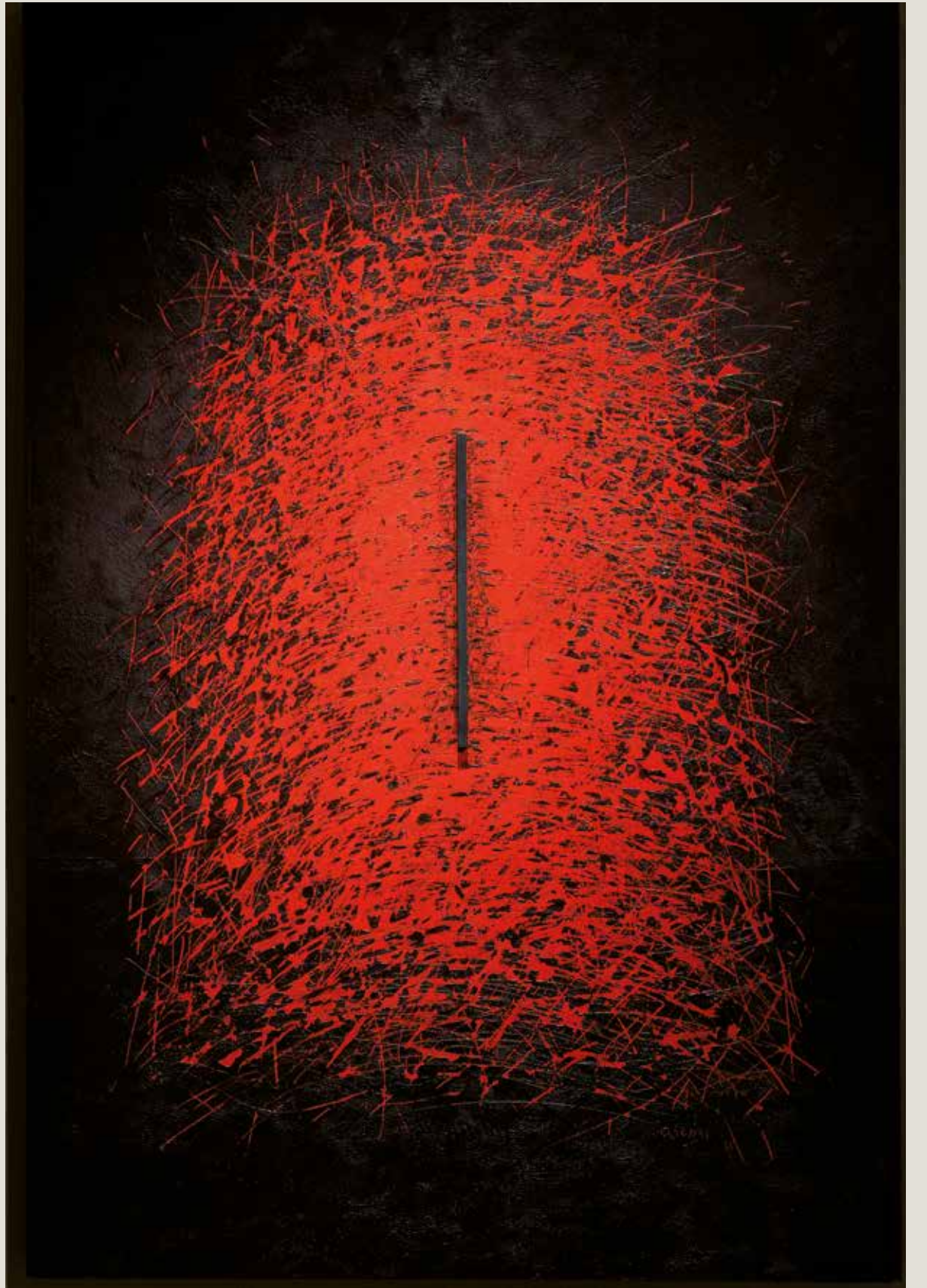
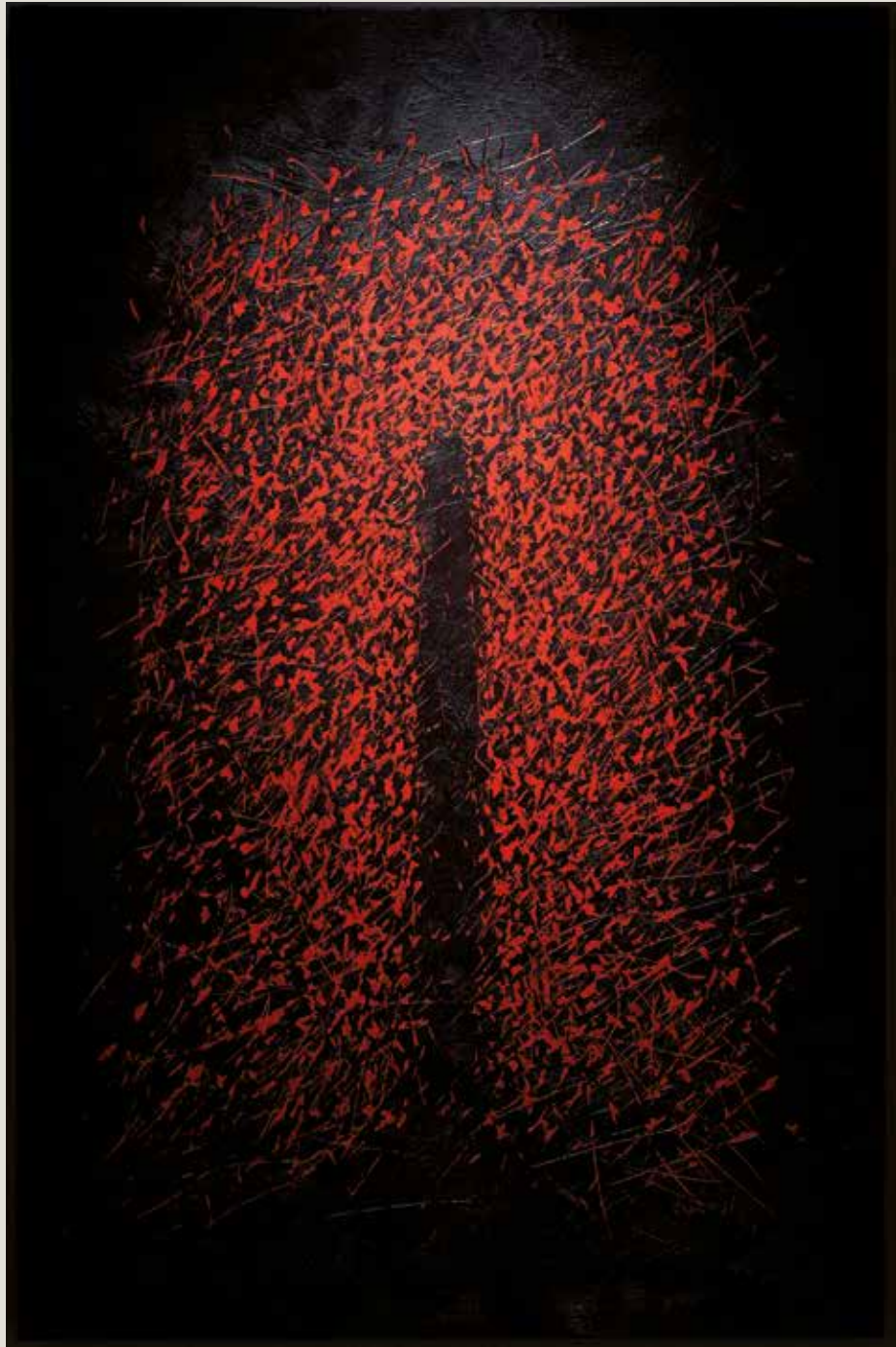

Spiegel aus Stein

„Alle wahre Kunst beschäftigt sich mit etwas, das beredt ist, das wir aber nicht ganz verstehen. Eloquent, weil es etwas Grundsätzliches berührt. Woher wissen wir das? Das wissen wir nicht. Wir erkennen es einfach“. Ich schreibe dieses Zitat von John Berger aus seinem Buch *Über das Zeichnen* erneut, nachdem ich Can Maginet zum ersten Mal besucht habe, wo Enrique Asensi's beeindruckender Skulpturenpark zu finden ist. Zwischen den Weinstöcken und rund um das Haus-Atelier des Künstlers herum, befinden sich monumentale Skulpturen aus Stein und Eisen. Es sind kraftvolle, wie Totems errichtete Werke, die an kolossale Konstruktionen wie Menhire oder Zikkurats erinnern. Die Einschnitte im Stein oder im Eisen, kleine Öffnungen wie Schlupflöcher, verwandeln die Skulpturen in Türen und Fenster, die bestimmte Teile der Landschaft einrahmen oder hervorheben, sich am Horizont, an einem Weg ausrichten oder einen Lichtstrahl durchlassen. Die hermetischsten Werke können gewissermaßen mit der Umgebung verschmelzen oder fast wie ein echter Spiegel wirken und Schatten und Versteckspiele auslösen.

Asensi arbeitet in der Regel mit Corten-Stahl, einem Spezial-Stahl, der eine rostbrauner Edel-Patina entwickelt. Und auch im Steinbruch wählt er das Stück nach den verschiedenen Pigmentierungen aus. Die Ergebnisse sind immer raffiniertere Skulpturen, in denen der Künstler auf alles Überflüssige verzichtet und sich auf einfache und klare Formen reduziert, um sie auf das Wesentliche zu konzentrieren. Er taucht in Materialien ein, er beherrscht sie und weiß, wie man sie behandelt, schneidet, brennt und poliert und sucht das Gleichgewicht und die Harmonie zwischen Mineralien und Metallen. Es ist ein langsamer und kostspieliger Prozess. Einige der Steinplatten können - durch mehr oder weniger Einsatz des Meißels- zu dem werden, was er selbst „Wandskulpturen“ nennt. Oft mit Stahl kombiniert und an die Wand gelehnt, werden sie zu suggestiven Bildskulpturen, die fest auf dem Boden ruhen, als wären sie schon immer da gewesen. Den Besuchern ist es leicht, hier Türen oder Portale zu assoziieren, die dazu einladen, unbekannte Gebiete zu betreten.

Mit heissem, flüssigem Wachs und Pigmenten malt der Bildhauer Bilder auf Holztafeln, die sich - mit Feuer, Meißel, Axt und Messern bearbeitet - der Skulptur nähern. Autonome Werke, die aber manchmal auch Skizzen in Rot (oder Weiß) auf Schwarz für mögliche Skulpturen sein können. Bedingt durch die Spontaneität des Materials versucht er schnell, zwischen den Linien konkrete Figuren zu zeichnen.

Kleine Skulpturen, hier aus Alabaster und Eisen oder schwarzem Marmor, die als Gruppe auf individuellen Tischen präsentiert werden, dienen ebenso als Entwürfe oder Skizzen.

Manchmal sind es auch nur einige wenige Zeichen auf einem Stück Papier. In diesen Blättern stellt sich der Künstler Silhouetten vor, die vor vorgegebenen Geometrien fliehen, und zeigt Maße und Gewichte an, dabei

an das zu schaffende und vom Betrachter zu bewahrende Motiv denkend, in dem dieser sich wie in einem Steinspiegel sieht, und von dem existenzialistische Ansätze über das Jetzt und das Hier sprudeln.

Asensi's Vorschlag geht über den Raum hinaus, den der Ausstellungshalle, in der wir uns jetzt befinden: er suggeriert einen emotionalen Zustand, der über die Gegenwart hinausreicht und sich enigmatisch in die Zukunft projiziert. Ein wichtiger Teil seiner Skulpturen nämlich ist dem Witterung ausgesetzt: Sie rosten und erodieren und geben sich völlig dem unerbittlichen Lauf der Jahreszeiten hin. Nicht umsonst verweist der Schöpfer, der viele germanische Wörter verwendet, auf die Idee der Zeitlosigkeit, auf das *Zeitlose* an sich.

Diese Ausstellung, mit einigen unveröffentlichten Werken, soll eine Annäherung an Asensi's geometrische Abstraktion sein. Eine Auswahl seiner Produktion wird im Haus gezeigt, geschützt durch die imposanten Balken von Josep Puig i Cadafalch, die den Raum stützen. Wie Berger argumentiert, „kann Kunst das Mysteriöse nicht erklären. Durch die Kunst ist es für uns einfacher, dies zu begreifen. Die Kunst entdeckt das Mysteriöse. Und wenn es wahrgenommen und entdeckt wird, wird es noch mysteriöser“. Es ist Asensi in seiner reinsten Form.

Aina Mercader. Ausstellungskuratorin

Mirrors of Stone

"All true art addresses something eloquent which, however, we are unable to understand. Eloquent, because it touches on something fundamental. How do we know that? We don't know. We simply acknowledge it." I repeat this quotation by John Berger, taken from his book entitled *Berger On Drawing*, after my first visit to Can Maginet, where Enrique Asensi's impressive Sculpture Park is on display. Huge bulks of stone and iron sprout up among the vines surrounding the artist's house-workshop. They are striking pieces, built like totems, reminiscent of colossal structures such as menhirs and ziggurats. In some cases, the cracks in the stone or iron, small openings like embrasures, transform the sculptures into doors and windows framing or highlighting certain parts of the landscape, in alignment with the horizon, with a path or letting a beam of light through them; the most hermetic go as far as mimicking their surroundings or act almost like reverberant mirrors, imposing shadows and games of concealment.

Asensi usually works with corten iron, a material with brownish shades. However, in the quarry he chooses the pieces with the different pigmentations in mind. The result is an increasingly refined sculpture, whereby the artist dispenses with anything superfluous and focuses on simple and clear forms in order to reach the essentials. He immerses himself in the materials, understands them and is able to treat, cut, burn and polish them, seeking a balance and harmony between the minerals and the metals. It is a laborious and expensive process. Some slabs can be converted, with varying use of his chisel, into what he himself calls "mural sculptures". Often combined with steel and supported against the wall, they become suggestive pictorial sculptures, works which stand firmly on the ground, as if they have always been there. It is easy for the general public to form associations with doors or gateways inviting them to enter unknown territories.

By applying hot wax to wood, the sculptor creates paintings which, crafted by fire, a chisel, an axe and knives, draw closer to sculpture. Works conserving their autonomy which, however, on occasions turn out to be annotations in red (or white) on black for potential monuments. Conditioned by the spontaneity of the materials, he rapidly seeks to sketch specific figures between the lines. The small sculptures, preferably made with alabaster and iron and presented in groups on custom-built tables, also function as initial designs or sketches. On other occasions they are nothing more than a few scribbles on a scrap of paper. On these sheets the artist visualises outlines which flee from pre-established geometries and indicates measurements and weights, bearing in mind the image to be created, the one he wishes the spectator to retain, in which they look like mirrors of stone, bursting with existentialist approaches beyond the here and now.

Asensi's proposals go beyond the space itself, to that of the exhibition hall we are now standing in; they suggest an emotional state that transcends the present and projects themselves, enigmatically, towards the future. A significant part of his sculptural work is left to chance, at the hands of the inclement weather; it rusts and erodes, surrendering completely to the inexorable passing of the seasons. It is little wonder that the creator, who fills his vocabulary with Germanic words, refers to the idea of *zeitlos* (timeless) to embrace agelessness.

This exhibition, containing some unpublished works, seeks to offer a closer look at Asensi's geometric abstraction. It displays a selection of his indoor works, sheltered by the imposing beams and girders of Josep Puig i Cadafalch supporting the ceiling. As Berger argues, "art does not help explain the mysterious. What art does is make it easier for us to notice it. Art reveals the mysterious. And when it is perceived and discovered, it becomes even more mysterious." This is Asensi in his purest form.

Aina Mercader. Exhibition curator

Índex d'obres del catàleg

Pàg. 17

Acer *corten* i dolomita
d'Anröchte
225 x 220 x 70 cm
2013

Pàg. 18

Acer *corten* i dolomita
d'Anröchte
220 x 100 x 6 cm
1999

Pàg. 23

Acer *corten* i dolomita
d'Anröchte
195 x 170 x 5 cm
1990

Pàg. 24

Acer *corten* i dolomita
d'Anröchte
232 x 250 x 30 cm
2001

Pàg. 29

Acer *corten* i granit sud-africà
171 x 67 x 19 cm
Edició 2 / 3
2004

Pàg. 32-33

Acer *corten* i dolomita
d'Anröchte
Triptic
200 x 100 x 6 cm cadascuna
2004

Pàg. 35

Acer *corten* i granit alemany
200 x 100 x 20 cm
2009

Pàg. 39

Acer *corten*
250 x 125 x 25 cm
1999

Pàg. 40

Acer *corten* i granit alemany
161 x 32,5 x 17 cm
2004

Pàg. 45

Acer *corten* i dolomita
d'Anröchte
200 x 162 x 6,5 cm
2017

Pàg. 47

Acer *corten*, fusta, cera i
pigments
200 x 162 x 6,5 cm
2018

Pàg. 50-51

Conjunt de quatre escultures:

Marbre de Calatorao
i alabastre
45 x 20 x 9 cm
2017

Marbre de Calatorao
i alabastre
40 x 21 x 7 cm
2017

Marbre de Calatorao
i alabastre
36 x 31 x 13 cm
2017

Marbre de Calatorao
i alabastre
44,5 x 17 x 8 cm
2017

Pàg. 56

Ceres sobre paper
34 x 25 cm
2018

Pàg. 57

Ceres sobre paper
34 x 25 cm
2018

Pàg. 58

Ceres sobre paper
34 x 24,5 cm
2018

Pàg. 59

Ceres sobre paper
47 x 34,8 cm
2013

Pàg. 61

Cera, pigments
i peça metàl·lica sobre fusta
170,2 x 122,5 x 5 cm
2018

Pàg. 62

Cera i pigments sobre fusta
122,2 x 80,3 x 5 cm
2017

Pàg. 63

Cera, pigments
i peça metàl·lica sobre fusta
180 x 122,6 x 5,3 cm
2018

Pàg. 71

Cera i pigments
sobre cartró de cel·lulosa
79 x 65 cm
2013

Enrique Asensi

www.asensi.de

- 1950 Nascut a València, España
Geboren in Valencia, Spanien
- 1968-71 Estudis d'arquitectura i filosofia a la Universitat de València
Studium der Architektur und Philosophie an der Universität Valencia
- 1972-77 Estudis de Belles Arts a la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles de València
Studium an der Academia de Bellas Artes de San Carlos, Valencia, Spanien
- 1976 Beca de la Diputació Provincial per a Madrid
Stipendium der Diputación Provincial für Madrid, Spanien
- 1977 Beca de la Diputació Provincial per a Alemanya
Stipendium der Diputación Provincial für Deutschland
- 1977 Premi "Senyera" de la ciutat de València
- 2016 Inauguració del Parc d'Escultures a Avinyonet del Penedès
Eröffnung des Skulpturenpark Can Maginet in Avinyonet del Penedès
- Enrique Asensi viu i treballa a Colònia i a Avinyonet del Penedès (Barcelona)
- Enrique Asensi lebt und arbeitet bei Köln und in Avinyonet del Penedès bei Barcelona, Spanien

Exposicions individuals (selecció)

Einzelausstellungen (Auswahl)

- 2018 Skulpturenpark Hellbrunn, Schloss Hellbrunn, Salzburg
Museu de Montserrat, Barcelona, *Miralls de Pedra*
Galerie Seippel, Köln, *Meditation in Stahl, Stein und Wachs*
- 2017 Museo FAP Fundación Antonio Pérez, Cuenca
Refugi 1, Museu del Port de Tarragona, *Palabras de piedra*
- 2015 Galerie Seippel, Köln, Skulpturen
- 2014 Galerie 100kubik - raum für spanische kunst, Köln
Der Weg zur Skulptur
- 2013 Museu d'Escultura Contemporània Can Mario de la Fundació Vila Casas, Barcelona, *Intra Muros*
- 2012 Galerie 100kubik - raum für spanische kunst, Köln, Leere, Stein, Papier
- 2011 Galerie Manfred Rieker, Heilbronn, *Almas y Auras*
Gold-Kraemer-Stiftung, Frechen
Neue Kunst Gallery Michael Oess, Karlsruhe, Stein trifft Stahl
- 2008 Galerie Manfred Rieker, Heilbronn
Galerie Spectrum, Euskirchen
- 2007 Galeria Trama, Barcelona
Galerie Weihergut, Salzburg
- 2005 Galeria Punto, Valencia
Galerie Weihergut, Salzburg
- 2004 Galeria Trama, Madrid
Galerie Manfred Rieker, Heilbronn
- 2003 Herz-Jesu-Kirche, Euskirchen
- 2002 Galeria Arnés y Röpke, Madrid
Galerie und Skulpturengarten Lutz Teutloff, Bielefeld
- 2001 Galerie Neue Kunst, Konstanz
- 2000 Galerie Stefan Röpke, Köln
- 1999 Galeria Arnés y Röpke, Madrid
- 1998 Galeria Barcelona, Barcelona
Galeria Maior, Pollença, Mallorca
Fundació Niebla, Casavell, La Bisbal
- 1997 Galerie Lutz Teutloff, Bielefeld
Galerie Stefan Röpke, Köln
- 1995 Galerie Adriana Schmidt, Stuttgart
Städtisches Kramer-Museum, Kempen
- 1992 Galerie Dreiseitel, Köln
- 1991 Galeria Luís Adelantado, València
- 1987 Museum Zons, Dormagen

Exposicions col·lectives (selecció)

Gruppenausstellungen (Auswahl)

- 2017 Claudia Arbulu Gallery, Madrid
- 2016 Galerie Manfred Rieker, Heilbronn, Offenen Auges - Gedächtnisausstellung
ART Karlsruhe mit Galerie 100kubik
- 2015 ART Karlsruhe mit Galerie 100kubik
Galerie Manfred Rieker, Heilbronn, Bilder und Skulpturen
- 2014 Kulturambulanz, Bremen, Das A und das O
Galerie Manfred Rieker, Heilbronn, *Pedra i Foc*
- 2013 Art Karlsruhe, galerie 100kubik
Galerie Seippel, Köln, Skulpturen aus Stahl
Museo Würth, La Rioja, Spanien, Estudio 120m
Städtische Galerie, Kulturzentrum August Everding, Bottrop
ART Karlsruhe mit Galerie 100kubik
ART Fair Cologne mit Galerie 100kubik
Galerie Manfred Rieker, Heilbronn, Flora, Flora
Galerie 100 kubik - raum für spanische kunst, Köln, Miró, Tàpies & Co - Katalanische Künstler
- 2012 Galerie 100 kubik - raum für spanische kunst, Köln, Leere, Stein, Papier
Art Fair Cologne mit Galerie 100 kubik, Köln
Galerie Manfred Rieker, Heilbronn, 2dimensional- 3dimensional I-III
Neue Kunst Gallery, Karlsruhe, Septembermorgen
Galeria Sailer, Santanyí, Mallorca
- 2011 Galerie Seippel, Köln, Gruppenausstellung Skulptur - Enrique Asensi, Robert Chad, Werner Mally, Auke de Vries
Galerie 100 kubik - raum für spanische kunst, Köln
LineArt mit 100 kubik, Gent
Galerie Sailer, Santanyí, Mallorca

2010	La Galeria, Sant Cugat del Vallès, Barcelona ART Karlsruhe mit Galeria Trama, Karlsruhe Lo Spirito del Lago, Isola Bella, Stresa, Lago Maggiore MeWo-Kunsthalle, Memmingen, Tanz mit dem Totentanz Sala Parès, Barcelona, Exposició col·lectiva Art Karlsruhe mit Sala Parès, Karlsruhe Galerie Weihergut, Salzburg, retroPerspektive	2005	Galerie Weihergut, Salzburg, Enrique Asensi und Richard Serra Galerie Bengelsträter, Iserlohn, Jubiläumsausstellung KunstKöln mit Galerie Bengelsträter Skulpturengalerie Krafft, Gebenstorf, Schweiz, Format Klein - Ausdruck Groß ST'art Strasbourg mit Galeria Trama Galerie Frank Pages, Baden-Baden Kunstmesse Zürich mit Art Galerie Frank Pages, Zürich Heritage Bank & Trust, Genf, mit Sala Parès, Six artistes contemporaines espagnols	2001	ART Cologne mit Galerie Stefan Röpke, Köln ARCO Madrid mit Galerie Stefan Röpke, Madrid Maddock Gallery, Barcelona, <i>Mediterranean Feeling I</i> Museum Ratingen, Sammlung Dr. Kraft, Ratingen, Kunst auf Rezept Kunst im Container, Essen, Galerie Ricarda Fox	Galerie Lutz Teutloff, Bielefeld Museum des Oberbergischen Kreises, Nümbrecht							
2009	St.-Annen Museum, Lübeck, Tanz mit dem Totentanz ART Karlsruhe mit Neue Kunst Gallery, Karlsruhe Galerie Manfred Rieker, Heilbronn, Auf die Mischung kommt es an Galeria Trama, Barcelona, Escultura de petit format	2004	ARCO Madrid mit Galerie Stefan Röpke	1994	Galerie Adriana Schmidt, Stuttgart Abtei Brauweiler, Kunst in der Abtei	1993	Kunst und Diakonie, Wehr-Öflingen, Wege						
2008	Stiftung Kloster Volkenroda, Volkenroda Galerie Manfred Rieker, Heilbronn, Vielfalt Dreidimensional Medizinhistorisches Museum der Charité, Berlin, Tanz mit dem Totentanz	2003	ARCO Madrid mit Galerie Stefan Röpke ART Cologne mit Galerie Stefan Röpke ART Bruxelles mit Galerie Stefan Röpke Kunst und Diakonie, Wehr, Dialoge Lo Spirito del Lago, Isola Bella, Stresa, Lago Maggiore, La Tentazione di San Antonio Skulpturenpark Lutz Teutloff, Bielefeld	2000	Galerie Manfred Rieker, Heilbronn Galeria Maior, Pollença, Mallorca Kunsthalle Köln, kunstKöln 2000 Kunst und Diakonie, Wehr, Fließende Zeit	1991	Galerie Vera van Laer, Knokke ART Cologne mit Galerie Dreiseitel ART Cologne mit Galeria Luis Adelantado, Valencia Galerie Jesse, Bielefeld	1990	ART Frankfurt mit Galeria Ferran Cano, Barcelona				
2007	Siegerland Museum, Siegen, Tanz mit dem Totentanz Museum für Sepulkralkultur, Kassel, Tanz mit dem Totentanz Galerie Weihergut, Salzburg, Silence	2002	ARCO Madrid mit Galerie Stefan Röpke ART Cologne mit Galerie Stefan Röpke ART Bruxelles mit Galerie Stefan Röpke Kunst und Diakonie, Wehr, Dialoge Lo Spirito del Lago, Isola Bella, Stresa, Lago Maggiore, La Tentazione di San Antonio Skulpturenpark Lutz Teutloff, Bielefeld	1999	Galerie Ucher, Köln ARCO Madrid mit Galerie Stefan Röpke, Köln ART Cologne mit Galerie Stefan Röpke, Köln Kunstverein Hürth, Hürth, Köln - New York Galerie Neue Kunst, Konstanz Galerie Manfred Rieker, Heilbronn, Ideen III Lo Spirito del Lago, Isola Bella, Stresa, Lago Maggiore	1988	Museum Hedendaagse Kunst, Utrecht, <i>Tres artistas españoles</i> Galerie Jesse, Bielefeld	1987	Galerie Heinz Holtmann, Köln				
2006	La Galeria Jordi Batlle, Sant Cugat del Vallès Cologne Fine Art mit Galerie Bengelsträter, Köln ARCO Madrid mit Galeria Trama, Madrid Galerie Weihergut, Salzburg, Schwarz Ende und Anfang Galeria Trama, Barcelona, Col·lectiva d'escultura Museum Antoniterhaus, Memmingen, Die Versuchung des Hl. Antonius Lo Spirito del Lago, Isola Bella, Stresa, Lago Maggiore, Humilitas	2002	Wilhelm-Fabry-Museum, Hilden, Kunst auf Rezept Kunsthalle Erfurt, Kunst auf Rezept Stadtmuseum Gütersloh, Kunst auf Rezept Kunstverein Hürth, Hürth Galerie Manfred Rieker, Heilbronn, Kleine Wichtigkeiten Kunstverein Herford, Kunst auf Rezept Städtische Galerie Bergkamen, Kunst auf Rezept Siegerland Museum, Siegen, Kunst auf Rezept Galerie Ucher, Köln, Metaphern Maddock Gallery, Barcelona, <i>Mediterranean Feeling II</i> Sala Pelaires, Palma	1998	Fundació Bancaixa, València ARCO Madrid mit Galerie Stefan Röpke, Madrid ART Cologne mit Galerie Stefan Röpke, Cologne Lo Spirito del Lago, Isola Bella, Stresa, Lago Maggiore	1986	Kestner-Gesellschaft, Hannover, Sommerausstellung	1997	ARCO Madrid mit Galerie Stefan Röpke, Madrid ART Cologne mit Galerie Stefan Röpke, Köln Lo Spirito del Lago, Isola Bella, Stresa, Lago Maggiore	1996	Die Weiße Galerie, Köln Galerie Kunstmann, Santanyi/ Mallorca	1995	Kunsthalle Köln, Köln, Köln Kunst Villa Zanders, Bergisch-Gladbach, Festival Kunstplätze

Obra en espais públics i col·leccions públiques

Arbeiten im öffentlichen Raum
und öffentlichen Sammlungen

Fredenbaumpark, Dortmund
Rathaus Euskirchen
Sparkasse Werl, Wickede-Ruhr
Bürgerpark, Wickede-Ruhr
Zentralplatz, Kerpen
Kreishaus, Bergheim
Kurpark, Heimbach
Arenal d'en Castell, Menorca
Europaplatz, Euskirchen
Manacor, Mallorca
Stadt Wehr
Torrelavit, Barcelona
Park der Gold-Kraemer-Stiftung - ständige
Ausstellung
Haus der Kunst, München
Stadtsparkasse Köln, Köln
Skulpturenpark Lutz Teutloff, Bielefeld
Stiftung Eben-Ezer, Lemgo
Museo FAP Fundación Antonio Pérez, Cuenca
Fundació La Caixa, Barcelona
Fundación Príncipe de Asturias, Oviedo
Avinyonet del Penedès, Barcelona
Col·lecció de la Diputació de València

Obra en col·leccions privades (selecció)

Arbeiten in Privatsammlungen
(Auswahl)

Bodega Can Ràfols dels Caus, Avinyonet del Penedès,
Barcelona
Bodega Miguel Torres, Vilafranca del Penedès,
Barcelona
Col·lecció Plácido Arango, Madrid
Col·lecció Josep Junyent, Piera
Col·lecció A. Alcocer, Madrid
Col·lecció Sol Daurella i Carlos Vilarrubí, Barcelona
Col·lecció Javier Monzón, Madrid
Col·lecció F. Benazet, Barcelona
Col·lecció Koldo de Lauzirika, Barcelona
Col·lecció Pedro Serra, Sóller, Mallorca
Sammlung Aengeveldt, Düsseldorf
Sammlung Dres. Ines und Jürgen Graf, Köln
Sammlung Halswick-Wagner, Köln
Sammlung Prof. Dr. Klaus Heubeck, Köln
Sammlung Dr. Kortmann, Köln
Sammlung Dr. Kraft, Köln
Sammlung r/e collection, Stefan Röpke, Madrid
Sammlung Röder, Bergisch-Gladbach
Sammlung Heiner Wemhöner, Herford

Miralls de pedra

Enrique Asensi

Museu de Montserrat

20 d'abril – 7 d'octubre de 2018

© Textos: Josep de C. Laplana i Aina Mercader

© Fotografies: Dani Rovira / Museu de Montserrat
i Enrique Asensi

© Enrique Asensi, VEGAP, Barcelona, 2018

Comissària de l'exposició: Aina Mercader

Disseny gràfic: Víctor Oliva

Impremta: Gràfiques Alpres S.L.

Coordinació tècnica: Raül Maigí

Traduccions: Tick Translations, Monika Asensi
i Raül Maigí

Soundscape de l'exposició: MOEH, Berlín

Concepte del catàleg: Dr. Ralf Seippel, Galerie Seippel,
Colònia

Edició:

Museu de Montserrat, maig de 2018

08199 Abadia de Montserrat

Tel. (00 34) 938 777 745

museu@larsa-montserrat.com

www.museudemontserrat.com

D.L.: B 12630 - 2018

ISBN: 978-84-09-01963-2

Coberta:

Enrique Asensi

1990

Acer *cortea* i dolomita d'Anröchte

195 x 170 x 5 cm

